

ליל שבת קודש פרשת נשא ה'תשס"ה

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ח המדבר מממון ומדת הכעס, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), כי ראוי שכל ישראל יהיו להם ממון, כי הנפש באה ממקום עליון, שהממון בא ומשתלשל ומתהווה משם, כי בודאי התחלת המקום שמשתלשל משם הממון, הוא בודאי בחינת קדושה ושפע קודש, ואחר כך נתגשם למטה, כדרך ההשתלשלות, ונתהווה ממון, ועל כן הנפש תאבה לממון, מחמת שהנפש באה ממקום שהממון בא משם, אך יש מדה אחת שמפסדת ומאבדת מהם הממון, והיא מדה רעה מגונה, שקשה מאד להינצל ממנה, ואפילו אם ירצה אחד להינצל ממנה, ובפרט בשביל תאות הממון, כדי שלא תפסיד לו את הממון, עם כל זה המדה רעה הזאת מתגברת עליו בילדותו ובקטנותו, ועל ידי זה מפסדת ממנו הממון שהיה ראוי שיהיה לו, והמדה רעה ההיא הוא מדת הכעס וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה ראוי שיהיה לכל אחד מישראל ממון וכסף הרבה, כי הממון בשורשה באה ממקום גבוה מאד, והיא באה ממקום שהנפש באה משם, כי כשיוצאה נפש מישראל נותנין לה כל מה שהיא צריכה כדי להשלים עצמה ולחזור להידיבק בשורשה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ח), ולכן למעלה הכסף היא גוונין נהירין, ומאירה באור גדול מאד (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ה), רק כשמשתלשל למטה, נתגשם ונעשה כסף, וכל זמן שאדם שומר על קדושת נפשו, יש לו הכסף והממון שהוא צריך, והכסף והעשירות מסבב אותו כמו חומה, ושומר אותו מכל רע, אבל אם אינו שומר על קדושת נפשו, ובפרט על ידי פגם הכעס חס ושלום, אזי נתקיים אצלו (איוב י"ח) מורף נפש באפו, שמורף ומאבד נפשו רחמנא ליצלן, והטרף והמזון שלו נטרף גם עמה, ומהחומה נעשה חימה, כי פורץ האות ו' ונעשה י', ואין לו ממון, כי אין עוד עוון ופגם שמורף ומאבד את נפש האדם כמו הכעס, וכמבואר בזוהר (תצוה קפ"ב.) מורף נפשו באפו, איהו מריף ועקר נפשיה בגין רוגזיה, ואשרי בגויה אל זר, שמורף ועוקר נפשו בשביל כעסו, ומשרה בתוכו אל זר, עיין שם, שזהו מה שאמרו (זוהר בראשת כ"ז:) כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה, כי מגרש מעל עצמו השכינה הקדושה, ומשרה בתוכו אל זר רחמנא ליצלן, ועל ידי זה מאבד ממנו ורכושו, ולכן

אמרו חכמינו הקדושים (שבת ק"ה:): המפור מעותיו בחמתו יהא בעיניך בעובד עבודה זרה, כי הוא מפור מעותיו בחמתו ממש, כי מפור ומאבד כל הכסף שלו על ידי כעסו, ונחשב כאילו עובד עבודה זרה, ומדת הכעס מתגברת כל כך על האדם, עד שאפילו אם מזהירים אותו לעצור כעסו שלא יפסיד ממונו, גם כן אינו יכול, כי הכעס מתגברת כל כך, עד שאין הכסף נחשב בעיניו כלל, ולכן צריך כל אדם להתפלל הרבה אל השם יתברך שישמור אותו מאד מכעס, ויקנה לעצמו מדת הסבלנות ואריכת אפים, כי אזי יהיה לו שפע דקדושה תמיד, ולא יחסר לו שום דבר כלל, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת ברכת כהנים (במדבר ו') **יברכך ה' וישמרך**, ואמרו חכמינו הקדושים (במדבר רבה פרשה י"א ס"ה ה') **יברכך ה' במזון וכו'**, וישמרך מן המזיקים המקיפים אותך, עיין שם, ויש להבין מהו הקשר והסמיכות בין שני דברים אלו? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הברכה של מזון צריך שמירה מכעס שלא יבוא ויפסיד אותה, כי כל זמן שאדם שומר נפשו מכעס, אזי הוא מסובב ומוקף עם חומה השומר אותו מכל רע, אבל מיד שנופל בכעס, פורץ את החומה בחימה, ואזי המזיקים המקיפים אותו שולטים בו חס ושלום, כי ממדת הכעס נברא מלאך משחית שהוא ממונה על כל המשחיתים (סיפורי מעשיות מעשה ו' ממלך שגור שמד), ועל ידי זה מפסיד כל הונו ורכושו, ולכן שפיר מובן למה ברכת המזון צריכה שמירה מעולה, כי צריכה שמירה מן המזיקים הנבראים ממדת הכעס, שלא יבואו ויפסידו אותה, והבן, והשם יתברך יזכינו להיות נשמרים ממדת הכעס בתכלית, ונזכה להיות מוקפים תמיד עם כל מיני השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, עדי נזכה לראות בגאולתן וישועתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת נשא ה'תשס"ה

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מחכם ותם מעשה מ' דף קפ"ו, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, בשעת אכילתם התחילו לדבר יחד, התחיל החכם להוכיח לו דעתו הנ"ל, שאין מלך כלל, גער בו התם המיניסטר: הלא אני בעצמי ראיתי את המלך! השיב לו החכם בשחוק: אתה יודע בעצמך, שזה היה המלך? אתה מכיר אותו ואת אביו ואת זקנו שהיו מלכים? מאין אתה יודע שזה מלך? אנשים הגידו לך שזה מלך, ורימו אותך בשקר, וחרה להתם מאד מאד על דבר המלך על שהוא כופר במלך, כי בשעת האכילה אז הזמן מסוגל ביותר להמשיך על עצמו הארת הרצון המתגלה דייקא בעת האוכל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ז), וכשאדם אוכל בקדושה ובכירור האמונה, אזי על ידי אכילתו נעשה ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה אפין באפין (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ב), שזהו מה שצעק ואמר התם הקדוש "הלא אני בעצמי ראיתי את המלך", אבל אם אינו אוכל בקדושה, ואכילתו בלי כירור האמונה, אזי על ידי אכילתו יכול לחטוא ביותר, ולבא לידי כפירות ואפיקורסות רחמנא ליצלן, וכמו שנעשה עם החכם, שמקודם היה מנסה להוכיח לאנשים שאף אחד לא ראה את המלך, אבל כשמצא אחד שכבר אמר "אני ראיתי את המלך", אז התחיל לכפור לגמרי ולומר שאינו מלך כלל, כי החכמות מטעים אדם מענין לענין עד שמביא אותו להכחיש בכל רחמנא ליצלן, ואז הרחמנות גדול עליו מאד מאד.

בתוך כך בא אחד ואמר: העזאזל, דהיינו המייוויל שלח אחרים, ונודעזע התם מאד מאד, כי צריכין לזהר מאד אפילו מהבל פיו של הרשע, כי דיבוריו והבל פיו מולידים אווירים ארסיים של ניאוף בתוך השומע, כענין מה שנאמר אצל בלעם (במדבר ל"א) הן הנה היו לבני ישראל "בדבר" בלעם, שעל ידי דיבורו והבל פיו לבד, גרם לנשמות ישראל לחטוא רחמנא ליצלן (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' מ"ג), ולכן מאד הזהיר רביז"ל שלא יוציא מפיו דיבורי כפירה ואפיקורסות, אפילו אם אינו מאמין בהם, רק חוזר ואומר מה שהרשע אומר, כי הדיבורים לבד מזיקים מאד ויכולים להחטיא את האדם חס ושלום (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' מ"ד), ולכן מיד שהתווכח התם עם החכם, ושמע דיבוריו הפגומים, נודעזע מאד כששמע שהמייוויל שלח אחריו, והוצרך שמירות מן הבעל שם, שלא יפחד עוד.

וריץ וספר לאשתו בפחד גדול, באשר שהנ"ל שלח אחריו, ויעצה לו אשתו לשלח עבור הבעל שם, כי בדרך כלל האמונה בצדיקים ובעלילי שם חזקה מאד אצל הנשים (שיחות הר"ן סי' ס"ג), ולכן אשתו יעצה אותו מיד לשלוח אחר הבעל שם.

ושלח אחריו, ובא הבעל שם ונתן לו קמיעות ושמירות ואמר לו, שעתה לא יפחד כלל, והיה לו אמונה גדולה בזה, כי העיקר היא אמונת חכמים, להאמין

בכל דבריהם כי הוא זה, ולא לנמות מדבריהם ימין ושמאל, ואז יש לו כל טוב ולא יחסר לו שום דבר כלל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קכ"ג), ואז גם נשמר מאד מכל מיני שדים ומזיקים, כי הצדיקים אמיתיים מכניסים אמונה ברורה בכל מקורביהם, ומיד שיש לאדם אמונה ברורה בה', אין המזיקים יכולים לשלוט בו כלל, וכדאיתא בגמרא (חולין ז:): כשרצתה אשה לעשות כשפים לרבי חנינא בן דוסא, שגזר ואמר "אין עוד מלבדו", ולא שלמו בו כלל.

והיו יושבים עוד החכם והתם הנ"ל, ושאל החכם אותו: על מה נפחדת כל כך? אמר לו: בשביל הנ"ל, ששלח אחרינו, שחק ממנו: אתה מאמין, שיש מייזויל? השיב לו: ואם כן מי הוא זה ששלח אחרינו? ענה החכם ואמר: בודאי זהו אחי, שרצה שיתראה עמי, ושלח אחריי במרמה זו, שאל אותו התם: אם כן איך עבר על כל הווארטיש (השומרים)? השיבו: בוודאי שיחד אותם, והם אומרים במרמה ושקר, שלא ראו אותו כלל, כי החכמות והכפירות של אדם ממעים אותו כל כך עד שגורם לו להכחיש בכוחות הטומאה ובמציאותם, ואינו יודע שהרע שלו בעצמו מענה אותו וממרמר את ימי חייו, שהם הקליפות שנבראו מעוונותיו, וכמו שכתוב (תהלים ל"ד) תמותת רשע רע, שהרע של הרשע ממות ומענה אותו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ד'), ולפעמים אדם נמצא במצב רוח טוב מאד, ולא חסר לו שום דבר כלל, ופתאום נופל לעצבות ודכאון רוח עד שמתייאש מחייו לגמרי, זה מחמת השדים והרוחות רעות שנכנסו בו, ומענים אותו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ילקוט האזינו) למה נקרא שמם קמב ומרירי, שממררין חייו של אדם, ולכן אמר החכם שהאח שלו קורא אותו, שזהו מה שכתוב (משלי י"ח) אח הוא לבעל משחית, כי לא מצינו שהיה להחכם אח אחר, וכמובא בתחילת הסיפור, שהיה בן יחיד, רק הוא על דרך הכתוב (שם) ואח לצרה יולד, שנעשה דבוק מאח עם השדים והרוחות רעות, ומצא מין את מינו וניעור, ולבסוף רק התם והבעל שם הצילו אותו, והשם יתברך יזכינו להיות קשורים ודבוקים בצדיקים אמיתיים, ולהיות נשמרים מכל מיני מזיקים ורוחות רעות, עדי נזכה לעלות ולהתדבק בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת נשא ה'תשס"ה

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוון, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ל' ליקומי מוהר"ן חלק ב' סי' כ"ו המדבר מפגם השיכרות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, צריך להרחיק משכרות, ולדקדק שלא לשתות יותר מיכולתו, כדי שלא יבוא לידי שיכרות, כי מעט השתיה לפי הצורך הוא טובה להרחיב דעתו, ודע, כי הדעת מלובש בחסדים, וכששותה במדה כראוי לפי ערכו, אזי נתרחב דעתו ונתרומם מוחו, ואזי נגדלין החסדים ביותר על-ידי השתיה, כי כשנתרומם הדעת נתרוממין ונגדלין החסדים, כי הדעת מלובש בחסדים כנ"ל, ועל זה אמרו רז"ל (עירובין ס"ה): "כל המתפתה ביינו, יש בו מדעת קונו", 'מתפתה' דייקא, בחינת חסדים, שעל-ידי היין נגדלין החסדים, וזהו מתפתה, שעל-ידי הגדלת החסדים הוא מתפתה ומתפיים, אף-על-פי שלא היה ראוי להתפתות לפי חסדים סתם, והיה יכול להיות רוגז, אבל על-ידי הגדלת החסדים על-ידי היין, הוא מתפתה כנ"ל, אבל השותה יותר מדאי ומשתכר, אזי אדרבא, מתגברין תוקף הגבורות, ונעשה כעם ורוגז, ולפעמים מתגברין גבורות דסמרא-אחרא, ויוכל לבוא לידי רעות וכו', חס ושלום:

ודע, שעל-ידי שיכרות שוכחין כל המצוות והאזהרות שצוה משה רבנו עליו השלום, כי משה הוא מלובש בכל אחד ואחד מישראל, בכל אבר ואבר, ומזכיר כל אבר ואבר, שיעשה המצוה השייכה לאותו אבר, כי רמ"ח מצוות כנגד רמ"ח איברים, ועל כן משה נקרא מחקק (דברים ל"ג), שהוא גימטריא רמ"ח, שמזכיר רמ"ח מצוות כנ"ל, ועל-ידי השיכרות שוכח אותם, בבחינת (משלי ל"א): "פן ישתה וישכח מחקק", שעל-ידי השתיה והשיכרות שוכח רמ"ח מצוות של משה כנ"ל, והתלבשות משה באיברים, זהו בעצמו בחינת התלבשות הדעת בחסדים כנ"ל, כי משה הוא הדעת, והאיברים הם רמ"ח, בחינת אברהם איש החסד, שהוא גימטריא רמ"ח איברים, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו את עוצם פגם השיכרות, ואיך שמאבד דעתו חס ושלום על ידי שיכרות, ושוכח את כל התורה שצוה לנו

משה רבינו עליו השלום, כי הנה יש באדם רמ"ח איברים שהם כנגד רמ"ח מצוות עשה, וכל אבר ואבר של אדם מזכיר אותו לעשות המצוה השייכה אליו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מדרש משלי פרק ל"א) בני ישראל נצטוו על רמ"ח מצוות עשה, כנגד רמ"ח אברים, כל אבר ואבר אומר לו לאדם, בבקשה ממך, עשה בי מצוה, עיין שם, והזכרה הזאת נעשית על ידי הדעת של משה רבינו המלובש בכל אחד ואחד מישראל, בתוך כל אבר ואבר שבו, וקורא אותו לעשות את המצוה השייך אליו, כי משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים וכו' (אבות א) עד הדור הזה, נמצא שהמסורה של משה רבינו, שהוא דעתו הקדוש, נמצא בתוך כל אחד ואחד מישראל, וכמובא בתיקונים (תיקון ס"ט) אתפשמותא דמשה בכל דרא ודרא, וכן מובא כמה פעמים בש"ס (שבת ק"א: ועוד) שתנא אחד אמר לשני, "משה" שפיר קאמרת, כי נקודת הצדיק שיש בתוך כל אחד מישראל, הוא דעת דמשה השורה בקרבנו, והדעת הזו מתפשט בתוך כל האברים שבו, ועל שם זה נקרא משה "מחקק", וכמו שכתוב (דברים ל"ג) כי שם חלקת מחקק ספון, כי מחקק בגימטריא רמ"ח, היינו הדעת של משה החקוק בכל אחד מהרמ"ח איברים שבאדם, המעורר אותו לקיים את המצוה השייך לאותו אבר, וכן השם"ה לאווין שבתורה הם כנגד השם"ה גידין שיש באדם (זוהר וישלח ק"ט), וכנגד שם"ה ימות השנה, שכל יום אומרת אל תעשה בי עבירה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (מדרש משלי ל"א) שם"ה מצוות לא תעשה, כנגד ימות החמה, כל יום ויום אומר לאדם, בבקשה ממך, אל תעשה בי עבירה, עיין שם, כי גם זה בא מדעת של משה רבינו עליו השלום, כי מש"ה רבינו בגימטריא תרי"ג, כי דעתו כולל כל תרי"ג מצוות התורה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ו), נמצא שהדעת של משה מעורר ומזהיר כל אדם לקיים את כל מצוות התורה, וכשאדם מזכך את עצמו, אזי כל גופו שומע ומקבל דעתו של משה רבינו, ומזדכך בזיכוך עליון.

והנה כשאדם שותה קצת להרחיב דעתו, כגון יין לקידוש ולהבדלה או לשאר דבר מצוה, אזי נתרחב ונתרומם דעתו, והוא מקבל יותר את דעתו של משה רבינו בתוך האיברים שלו, והוא ענין התלבשות הדעת בחסדים, כי הוא חסד גדול כשאדם זוכה לשמוע קולו יתברך בתוך כל איברים שבו, ובתוך כל יום שלו, וכמו שכתוב (תהלים נ"ב) חסד אל כל היום, אבל כשאדם שותה יותר מדאי, ומשתכר ביינו חס ושלום, אזי הורם את דעתו ומגביר הדינים והגבורות, ושוכח כל הרמ"ח מצוות שצוה אותנו משה רבינו, וכמו שכתוב (משלי ל"א) פן ישתה וישתה מחקק, כי על ידי השיכרות מאבד את דעתו והוא בגדר שומה רחמנא ליצלן, וכבר עלול לבוא לידי כל עבירות שבתורה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה ב) אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שמות, ולכן בשעה שראה משה רבינו עליו השלום שקרח בא עם עדתו לחלוק עליו, ועשו ליצנות ממצוות התורה, ובפרט ממצוות ציצית שעולה בגימטריא

תרי"ג (עם ה' חומים וה' קשרים - כמובא ברש"י במדבר ט"ו-ל"ט), ושהיא שקולה כנגד כל מצוות התורה, אמר (במדבר ט"ז) "בקר" ויודע ה' את אשר לו וגו', ופירש"י, עתה עת "שיכרות" הוא לנו, ולא נכון להראות לפניו וכו', עיין שם, כי משה רבינו היה דן אותם לכף זכות, אולי מחמת מדת השיכרות נשכח מהם כל הדעת הקדוש שהכנים בהם מהר סיני, אבל ב"בוקר" אולי יצא יינם, ויחזור להם הדעת, "ויודע" ה' את אשר לו וגו', אבל קרח אחז בטפשות דעתו, שהוא ענין של שיכרות, וכמו שכתוב (ישעיה נ"א) ושיכורת ולא מיין, ולא רצה לקבל דעתו של משה, ולכן התגברו עליו הדינים והגבורות, ונאבד הוא וכל עדתו מתוך הקהל, ולכן אשרי מי שנוהר מאד לא לשתות יותר מדאי ולא להשתכר מתוך יינו חס ושלום, כי אז יזכה לקבל דעתו של משה רבינו, ויהיה נשמר מכל רע תמיד, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את מצות הנזיר, שאסור בכל התקרבות אל יין, וכמו שכתוב (במדבר ו') מיין ושכר יזיר חומץ יין וחומץ שכר לא ישתה וכל משרת ענבים לא ישתה וגו', ואמרו על זה חכמינו הקדושים (מובא שם בפירש"י) למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה, לומר לך, כל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין שהוא מביא לידי ניאוף, עיין שם, כי עיקר פגם ניאוף הוא על ידי איבוד הדעת, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים על הפסוק (במדבר ה') איש איש כי "תשמה" אשתו וגו', אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שמות, וכן פירש"י (במדבר ה"ב) אין המנאפין נואפין עד שתכנס בהן רוח שמות וכו', עיין שם, ואיבוד הדעת הוא על ידי שיכרות כנ"ל, ולכן בוודאי הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין, ולא ירצה להתקרב אליו, פן יכשל בשיכרות ויאבד הדעת ממנו חס ושלום, ומחמת זה נאמר בהשקאת הסוטה (פסוק י"ז) ולקח הכהן מים קדושים בכלי חרש וגו', ופירש"י היא השקתה את הנואף יין משובח, בכוסות משוכחים, לפיכך תשתה מים המרים במקידה בזויה של חרס, עיין שם, כי עיקר פגם הסוטה בן מן היין, ועל ידי שנוהרים מיין, נוהרים מן החטא, ולכן קורין תמיד את פרשיות אלו סמוך לחג השבועות, זמן מתן תורתנו, ללמד אותנו, שבכדי לקבל דעת דמשה רבינו, שהוא המסורת של התורה הקדושה מהר סיני, צריכין לזוהר מאד לא לאבד הדעת על ידי התאוות הבאים משתיית היין, והשם יתברך יזכינו לקבל את התורה הקדושה באמת, ונזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

